

Skandinavien's Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 21.

Ten 1. August 1855.

Priis: 6 Ø pr. Expl.

Joseph Smiths Levnetslob.

1835.

(Fortsat fra Pag. 312.)

Vi troer, at det ikke er rigtigt at blande religiøs Indflydelse med borgerlig Regjering, hvorved eet religiøst Samfund bliver pleiet og et andet indstræknet i sine aandelige Rettigheder, og dets Medlemmers Rettigheder som Indvænere nægtes.

Vi troer, at ethvert Religionssamfund har Rettighed til at behandle deres Medlemmer for deres uordenlige Opsørsel efter saadanne Samsunds Regler og Anordninger, forudsat at saadan Medfart skeer for Broderskabs og godt gjensidig Forholds Skyld; men vi troer ikke, at noget Religious-Samfund har Rettighed til at forhøre Mennestue angaaende Formue eller Liv, eller børse dem denne Verdens Gods, eller bringe dem i Livs- eller Legemsfare, eller paalægge dem nogen physisk Straf; de kunne alene undlukke dem fra deres Samfund og afslade Fællesskab med dem.

Vi troer, at Mennestue bør henholde sig til den borgerlige Lov for at faae Erstatning for alle Formejetser og Besvær, hvorved der er tilskuet personlig Formærmeesse, eller hvor Formue og Rygte an-

gribes, hvor saadanne Lovne findes, som vil beskytte samme; men vi troer, at alle Mennester har Rettighed til at forsvarer sig selv, deres Venner og Ejendom og Regjeringen imod alle ulovlige Angreb og Utmasseller i alle yderligere Tilfælde, hvor man ikke er i stand til strax at henvende sig til Loven og erholde Hjælp.

Vi troer, at det er rigtigt at prædike Evangeliet for Nationerne paa Jordnen, og advare de Ketzafne om, at frelse sig fra Verdens Fordærvelse; men vi troer, at det ikke er Ret til at besatte sig med Trælle, eller prædike Evangeliet for dem, eller dobe dem imod deres Herres Willie eller Ønske, eller at tale til, eller bevæge dem i mindste Maade til at være misforusiede med deres Stilling i dette Liv, og derved sætte Mennesters Liv i Fare. Saadan Indblanding troer vi at være ulovlig og urigtig og farlig for enhver Regjerings Fred, som tillader menneskelige Væsener at blive holdte i Trældom."

En Lovsang blev derefter affjungen. Præsident S. Rigdon udtalte Takkigelsen, hvorefter Forsamlingen velsignedes af

Præsidentstabet med opløftede Hænder og astakedes.

Oliver Cowdery,
Sidney Rigdon,
Præsidenter.
Thomas Burdick,
Warren Parrish,
Sylvester Smith,
Skrivere.

Den 19de blev en Klage fremlagt af Præsidentstabet for et Raad imod Eldste Almon W. Babbitt, fordi han ikke holdt Viisdomsordet, fordi han prædikede, at Mormonsbog var ikke nødvendig til vor Salighed, og at vi ikke havde nogen Troesartikler undtagen Bibelen.

Eldste J. B. Smith bevidnede, at Eldste Babbitt havde taget sig den Frihed at foresige ham i hans Prædiken; ogsaa at han ikke havde holdt Viisdomsordet.

Eldste Babbitt sagde, at han havde taget sig den Frihed at bryde Viisdomsordet efter Præsident Joseph Smiths, jun. og Andres Eremel, men tilstod, at det var urigtig; at han havde lært angaaende Mormonsbog og Besalingerne saaledes som han havde tænkt at være Viisdom, og til Sagens Bedste; at han ikke havde haft til Hensigt at foreskrive Eldste J. B. Smith Noget, men blot at raade ham.

Raadet irtettesatte Eldste Babbitt, og besørte ham i at holde Viisdomsordet og Besalingerne i alle Ting; tillige at det ikke var tilraadeligt for nogen Eldste at tage sin Hustru med sig, naar han gaaer ud paa Mission for at prædike.

Warren Parrish,
Skriver.

Syv af de Tolv mødte i Conference i Saco, Maine, den 21de August.

Menigheden paa det Sted talte Syv og Halvtredtsindstyve; Dover Green i New Hampshire Otte.

Raadet gav Underviisning om Zions Forlossning, Templets Opbyggelse i Kirtland, og Trykningen af Guds Ord til Nationerne osv. osv. — og Nogle blev tillagt Menigheden under deres Ophold der.

Menigheden i Saco bidrog halvfjerd-sindstyve eller firstindstyve Dollars til Hjælp for de Tolv Tilbagereise hjem, hvilket de Tolv nedstrev som en Grindring paa deres Wegne, ifølge Pagt.

Søndagen den 23de August. Jeg ankom til Kirtland fra min Mission til Michigan.

Den 24de ordinerede Høiraadet i Kirtland Jonathan Stevens, til en Eldste og besørte ham og hans Sonner, Eldesterne Uzziel og Lyman, og hans Sønner E. Page at bestille om deres Familier og gaae ud og prædike Evangeliet; tillige at Joseph H. Tippits og J. W. Tippits gaaer til Missouri i Høst for at købe Land for Menigheden i Esser, New York, ifølge foregaaende Bestikkelse af nævnte Menigheds Stemme.

Den 28de August forsamledes det omvandrende Høiraad i Conference i Farmington, Maine, og bestemte at den skulde kaldes „Maine Conference.“ Menigheden i Farmington talte To og Trediver, i Sitter B. To og Tyve; i Akwry Gem og Tyve; i Errol, New-Hampshire, Tyve; alle i godt Forhold. Jeg prædikede om Hustruernes Pligt.

Den 1ste September 1835. Jeg skrev følgende Meddeelse til Udgiveren John Whitmer Esq., som blev publiseret i Messenger and Advocate, Side 179 o. f. :

Til de Eldste i de Sidste Dages Helliges Kirke.

Efter at en saa lang Tid er hengaaet, og efter at saa mange Ting er blevet sagt, siger jeg, at det er min Pligt at skrive nogle saa Vink, for at maaskee de

Eldste, som vandrer omkring i Verden for at advare Jordens Indbaanere at undføre den tilkommende Vrede og frelse sig fra denne vanartige Slægt, kan for en Deel understøttes i Lærdom og paa deres Pligts Wei. Jeg har arbeidet for denne Sag i otte Aar, i hvilken Tid jeg har vandret meget omkring, og har faaet megen Erfaring. Jeg flyttede fra Seneca County, New York, til Geauga County, Ohio, i Februar 1831.

Jeg modtog i Juni næstfølgende ved et himmelst Syn en Besaling at begive mig til de vestlige Grænser af Staten Missouri, og der betegne den virkelige Plet, som skalde blive Midtpunktet for Begyndelsen af Judsamlingen af dem, som annammer Fylden af det evige Evangelium. Ifølge deraf foretog jeg Reisen tilligemed visse af mine Brødre, og efter en lang og trættende Reise, lidende mange Savn og Besværigheder, ankom jeg til Jackson County, Missouri; og efter at have beset Landet, sognende flit-tigen efter Guds Veiledning, aabenbaredes han sig for mig, og udpegede for mig og Andre den sande Plet, hvorpaa han agtede at begynde Judsamlingsværket og Opbyggelsen af en „hellig Stad,” som skalde kaldes Zion — Zion, fordi det skal vorde et Sted for Retfærdighed, og Alle, som bygge dervaa, skal tilbede den sande og levende Gud og alle troe een Lære, ja vor Herres og Frelers Jesu Christi Lære. „Dine Vægtene skal oploste deres Rost, med forenet Stemme skal de synge; thi de skal see Die til Die, naar Herren skal bringe Zion tilbage.” — Esaias 52, 8.

Her standser vi for et Diblik for at gjøre nogle saa Bemærkninger angaaende Begrebet om Judsamlingen til dette Sted. Det er vel bekjendt at der var Marker, som tilhørte Regeringen, hvilke skalde sælges til Individer; og det forstodes af

Alle, idetmindste troer vi saaledes, at vi levede i et frit Land, et Frihedens Land, der havde Love, som sikrede ethvert Menneske eller Samfund af Mennesker Nettighed til at kjøbe Marker, ned sætte sig og boe paa dem; dersor tænkte vi ikke, at der var noget Ondt i at raade de Sidste Dages Hellige, eller „Mormonerne” som de spotvis kaldes, at samles til dette Sted, estersom det var deres Pligt (og det var vel forstået saaledes at være) at kjøbe Marker for Vænge og boe paa dem, idet de ikke gjorde Indgreb i ugen Persons eller Samfunds borgerlige Nettigheder, men stedse havde for Die den Uttring: „Gjor mod Andre, som I vil at Andre skal gjøre mod Eder; tillige følgende den gode Forfrift: „Handle retfærdigen, elste Barmhjertighed og vandre ydmungeligen for din Gud.”

Disse var vores Beveggrunde, hvorför vi lærte Folket eller de Sidste Dages Hellige at samles tilsammen, begyndende paa dette Sted; og estersom der gives dem, som har hart forfællelige Anskuelser derom, siger vi, at det er en Alarsag til dyb Sorg, thi det være vitterligt for alle Mennesker, at vores Grundsetninger angaaende dette har ikke været saadanne, som de er blevne fremstillede af dem, som vi har enhver Grund til at troe, er træsse og ugudelige Mænd, hvilke har sagt, at dette var vor Lære — at gjøre Indgreb i Folkets Nettigheder, som beboer vort borgerlige og fri Land, saasom at drive Indbaanerne af Jackson County fra deres Marker, og tage Besiddelsen deraf ulovligen. Fjernt, ja fjernt fra vores Hjarter er et saadant Princip. Det kom aldrig ind i vort Sind; og vi kan blot sige, at Gud skal gjengelde Saadant paa hin Dag, naar han skal komme at samle sine Edelstene.

Men for at vende tilbage til min Gjenstand. Efter at have forvisset mig

om den sande Plet, og efter at have haft den Glæde at see et auseeligt Antal Familier af mine Brødre begevmit uedsatte paa Landet, tog jeg Afsted med dem og reiste tilbage til Ohio, og brugte enhver Indstydelse og Argument, som laae i min Magt til at faae dem, der troede paa den evige Vagt, hvis Omstændigheder vilde tillade det, og hvis Familier var villige at flytte til det Sted, som jeg havde betegnet at være Sions Land, og saaledes gik Lyden om Indsamlingen og om Læren ud omkring i Verden; og vi har Aarsag til at frygte for, at Mange, som havde Nidkærhed uden tilsvarende Kundskab, uden at forstaae Kirkens Læres rene Grundsætninger, har udentvivl i Iverens Hede lært og sagt mange Ting, som er forkleinende for Kirkens ægte Charakter og Grundsætninger; og for disse Ting er vi hjerteligen bedrøvede, og vilde gjøre Undstydninger deraf, hvis Undstydning vilde gjøre noget godt.

Men vi standser her, og offrer en Bemærkning om den Uttring, som vi erfarer, har gaaet omkring, og er blevet behandlet paa en skadelig Maade for Sandhedens Sag ved at sige: at ved at prædike Læren om Indsamlingen, oplosser vi Familier og giver Tilladelse for Mænd at forlade deres Familier, Kvinder deres Mænd, Børn deres Forældre, og Slaver deres Herrer, idet de derved forstyrre Ordenen, og oplosser Samfundets Harmoni og Fred." Vi skal her fremstætte vor Tro, og vil derved, som vi ydmeligens haaber, gjøre en Ende paa disse falske og ugrundelige Fremstillinger, hvilket har kommet Tusinder, som vi har al Grund til at troe, til at tænke, at de gjorde Gud en Dyrkelse, naar de fulgte Guds Børn; om de derimod kunde have nydt det sande Lys, og faaet en rigtig Forstand paa vore Grundsætninger, vilde de have antaget dem af deres

ganske Hjerte og glædet sig i Kjærlighed til Sandheden. Og for at vise vor Lære angaaende denne Gjenstand, vil vi nu begynde med Evangeliets første Grundsætninger, som er Omvendelse, og Daab til Syndernes Forladelse og den Hellig-aands Gave ved Haandspaalæggelse. Vi troer, at det er vor Pligt at lære alle Mennesker Læren om Omvendelse, hvilket vi skal forsøge at vise fra følgende Skriftsteder:

„Da oplod han deres Forstand, at de forstode Skrifterne. Og han sagde til dem: saaledes er frevet, og saaledes burde det Christum at lide og at opstaae fra de Døde den tredie Dag; og i hans Navn at prædikes Omvendelse og Syndernes Forladelse for alle Folkeslag, hvilket skulle begynde i Jerusalem." Luc. 24, 45-47.

Af dette lærer vi, at det burde Christus at lide, og blive korsfæstet og opstaae igjen paa den tredie Dag i den udtrykkelige Hensigt, at Omvendelse og Syndernes Forladelse skulle prædikes for alle Folk.

„Da sagde Petrus til dem: omvender Eder og hver af Eder lade sig dobe i Jesu Christi Navn til Syndernes Forladelse; og I skulle faae den Hellig Aands Gave. Thi Eder og Eders Børn hører Forståelsen til, og alle dem, som er langt borte, saa mange som Herren vor Gud vil kalde dertil." Ap. Gi. 2, 38, 39.

Af dette lærer vi, at Forståelsen om den Hellig Aand er for saa mange som Læren om Omvendelse skulle prædikes for, hvilket var for alle Folk. Og vi opdager ogsaa, at Forståelsen skulle strække sig ned gjennem Slægtsfolgen; thi Petrus siger ikke blot „til Eder," men ogsaa „til Eders Børn og til Alle, som er langt borte." Deraf slutter vi, at den skulle

vedblive til deres Børnebørn og tillige til saa mange som Herren deres Gud vilde kalde dertil. Vi opdager her, at vi blander to Principer sammen i disse Anførslser. Det første er Omvendelsens Princip, og det andet er Syndskorladelsens Princip; og vi lærer af Petrus, at Syndskorladelse erholdes ved Daab i den Herres Jesu Christi Navn; og den Hellig Alands Gave følger mundgaaeligen; thi Petrus siger: „I skal saae den Hellig Aland.“

Vi troer dersor, at Læren om Omvendelse skal prædikes i hele Verden, baade for Gammel og Ung, Riig og Fattig, Eræl og Fri, som vi herefter skal sege at vise, hvorledes og paa hvilken Maade og hvor vidt den er bindende for Menneskernes Samvittigheder, gjørende passende Forstjel mellem Gammel og Ung, Mænd, Kvinder, Børn og Ejendomme. Men vi bliver tydeligen vaer, at vi, for at nyde Gudt af Omvendelses Læren, maa troe paa Erholdelsen af Syndernes Forladelse. Og for at saae Syndernes Forladelse, maa vi tro paa Læren om Daaben i den Herres Jesu Christi Navn. Og om vi troer paa Daab til Syndernes Forladelse, kan vi forvente Øvfyldelsen af Forjættelsen om den Hellig Aland, thi Forjættelsen udstrækker sig til alle, som Herren vor Gud vil kalde; og har han ikke i Sandhed sagt, som I vil finde i det sidste Capitel af Åabenbaringen: „Og Aanden og Bruden sige: kom! Og hvo som hører, sige: kom! Og hvo som tørster, komme! Og hvo som vil, tage af Livets Vand uforkyldt!“ Åabenb. 22, 17.

Atter, Jesus siger: „Kommer hid til mig Alle, som arbeide og ere besværede! og jeg vil give Eder Hvile. Tager mit Aag paa Eder og lærer af mig, thi jeg er sagtmadig og ydmig af Hjertet: saa skulle I finde Hvile for Eders Sjæle.

Thi mit Aag er gavuligt og min Byrde er let.“ Matth. 11, 28—30.

Atter, Esaias siger: „Vender Eder til mig og bliver frelste, alle Jordens Endr! thi jeg er Gud og Ingen ydermere. Jeg havet svoret ved mig selv, Retfærdighedens Ord er udgaet af min Mund, og det skal ikke vende tilbage: at for mig skal boies hvert Kne; ja hver Tunge skal sværge. Sandelig, skal man sige, i Herren havet jeg Retfærdighed og Styrke; ja til ham skal man komme; men alle de, som optændes imod ham, skalle besæmmes.“ Esaias 45, 22—24.

Og, for at vise videre Forbindelser til Beviis for ovennævnte Lære, anføre vi følgende Skriftsteder:

„Denne har Gud ophøjet til en Fyrste og Frelser, ved sin høire Haand, at give Israel Omvendelse og Syndernes Forladelse. Og vi ere hans Vidner til disse Ting, som og den Helligaand, hvilken Gud havet givet dem, som ham lyde. Ap. Gj. 5, 31. 32.

„Men der de troede Philippus, som forkyndte Evangelium om det, som hører til Guds Rige, og Jesu Christi Navn, lode de sig dobe baade Mænd og Kvinder. Men Simon troede og selv og lod sig dobe og holdt sig til Philippus; og da han saae de Tegn og store Kraftige Gjerninger, som stede, forundrede han sig storligen. Men der Apostlerne i Jerusalem hørte at Samaria havde annammet Guds Ord, utsendte de Petrus og Johannes til dem, hvilke, der de vare komne ned, bade for dem at de maatte saae den Hellig Aland. (Thi den var endnu ikke kommen paa nogen af dem, men de var alene dochte i den Herres Jesu Navn). Da lagde de Hænderne paa dem og de fuldte den Hellig Aland.“ Ap. G. 8, 12—17.

„Men som de droge frem ad Veien kom de til noget Vand; og Gildingen

sagde: see, der er Vand, hvad hindrer mig fra at blive døbt. Men Philippus sagde: dersom du troer af ganske Hjerte, kan det skee. Men han svarede og sagde: Jeg troer, at Jesu Christus er Guds Son. Og han bød Vognen holde; og de nedstege begge i Vandet, baade Philippus og Gildingen; og han døbte ham. Men der de opstege af Vandet, hørtrykkede Herrens Land Philippus, og Gildingen saae ham ikke mere; og han drog sin Wei med Glæde. Men Philippus blev funden i Astdod; og han vandrede derigjennem og prædikede Evangelium i alle Stæder, indtil han kom til Cæsarea." Ap. G. 8, 36—40.

„Der Petrus endnu talede disse Ord, faldt den Hellig Land paa alle dem, som hørte Ødet. Og de Troende af Omstærelsen, saa mange som var komne med Petrus, blev meget forstærdede over, at den Hellig Lands Gave blev udost over Hedningerne. Thi de hørte dem tale med fremmede Tungemaal og prisede Gud. Da svarede Petrus: mou disse ikke skulde døbes, som have annammet den Hellig Land, ligesom og vi? Og han befoel, at de skulde døbes i Herrens Navn. Da bade de ham at blive der nogle Dage." Ap. G. 10, 44—48.

„Og paa Sabbathsdagen git vi udenfor Staden, ved en Flod, hvor der pleiede at være et Bedehus; og vi satte os, og talede til de Kvinder, som kom sammen. Og en Dvinde ved Navn Lydia, en Purpur-Kræmmerke, fra Staden Thyatira, som dyrkede Gud, hørte til; hendes Hjerte oplod Herren, at hun gav Agt paa det, som blev talet af Paulus. Men der hun og hendes Huns var var døbt, bad hun os og sagde: dersom I agte mig at være tro for Herren, da kommer ind i mit Huns, og bliver der. Og hun nødte os." Ap. G. 16, 13—15.

„Men ved Midnat bade Paulus og Silas og sang Gud Lovsange; men Fangerne lyttede paa dem. Men der stete pludseligen et stort Jordskælv, saa at Fængslets Grundvold rystede, og strax blev alle Dorene opladte, og Alles Baand løstes. Men Stokmesteren foer op af Sovne, og der han saae Fængslets Døre opladte, drog han et Sværd, og vilde myrde sig selv, da han meente, at Fangerne havde været undfrydede. Men Paulus raabte med hoi Rost og sagde: gjør dig selv intet Ondt; thi vi er her Alle. Men han begierede et Lys, og sprang ind, og faldt skjælvende ned for Paulus og Silas. Og han forte dem ud, og sagde: Herrer! hvad bør mig at gjøre, at jeg kan vorde salig? Men de sagde: tro paa den Here Jesum Christum, saa skal du vorde salig, og dit Huns. Og de talede Herrens Ørd til ham, og til alle dem, som var i hans Huns. Og han tog dem til sig i den samme Stund om Natten, og astoede deres Saar; og han selv blev strax døbt og alle Hans. Og han forte dem op i sit Huns, og satte et Bord for dem, og var glad med alt sit Huns i Tro paa Gud." Ap. G. 16, 25—34.

„Men det stete, der Apostolos var i Corinth, at Paulus drog igjennem de øverste Egne af Landet og kom til Epheesus. Og han fandt nogle Disciple, og sagde til dem: sit I den Hellig Land, der I bleve troende? Men de sagde til ham: vi have ikke engang hørt, at der er en Hellig Land. Og han sagde til dem: med hvilken Daab blev I da døbte? Men de sagde: med Johannes Daab. Men Paulus sagde: Johannes døbte vel ved Omvendelsens Daab, og sagde til Folket, at de skulde troe paa den, som kom efter ham, det er paa Christum Jesum. Men der de hørte

det, lode de sig døbe i den Herres Jesu Navn. Og der Paulus havde sagt Hænderne paa dem, kom den Hellig Aaland over dem, og de talede med frenimede

Tungemaal og propheterede." Ap. G. 19, 1—6.

(Fortsættes.)

Brev fra Øldste J. A. Ahmanson som er bestykket til at besøge de forskjellige Conferencer i Missionen.

Aruager paa Bornholm den 11te Juli
1855.

Kjære Præsident J. Bau Gott!

Uagtet der ofte gives mig Lejlighed til at give Dem mundlig Efterretning om Missionen, saavel i denne som i de øvrige Conferencer, hvortil det behager Dem at sende mig, vil jeg alligevel idag, da jeg har Tid dertil, give Dem en kortfattet Beretning om det, som jeg antager vil interessere Dem.

Min personlige Erfaring saavelsom Rapporterne fra de forskjellige Conferencer i Danmark viser, at der ikke har været synnerlig Tilvært i den senere Tid, og at paa enkelte Steder ligesaa mange er bleven udelukte som døbte, og deraf kunde det synes, ligesom om Værket havde staat stille. Men dette er ikun tilshuelende. Jeg troer, at Jesu Christi Kirke har, mere end nogen anden gjenuemgribende Reform, at gennemgaae adskillige Fluctuationer i sin Fremvært og Udvikling fra Børnealderen til Mandedemsalderen og denne Afverkling af Stigen og Falden vil maastee for en overfladisk Betragter undertiden see ud som en Standsning i Værten, men som i og for sig selv er en Fremskriden til det Bedre. Saaledes omrent slutter jeg at det forholder sig med Guds Rige og dets Mission i Danmark. Jeg troer ikke, at Missionen har staat stille,

eller uogenindse vil gjøre det, indtil den har fuldendt hvad den skal. Derimod troer jeg, at den har haft lidt at bestille med sig selv, at afklæde den alle rede for suver blevne „Børnekjole“ og iføre sig en rummeligere Klædning, som bedre passer for den, som nærmest sig den vorne Alder. Jeg troer, at estersom de Hellige bliver afvaut fra Mælken og den milde Høde og faaer vant sig til at fodsie haard Høde, og det unge Præstedomme faaer iført sig fuld Rustning, vil den Almægtiges Værk bryde frem med fordoblet Kraft. Og da troer jeg, at Djævelen med alle sine Tilhængere — legemlige som ulegemlige — vil finde, at hvad de hidindtil har seet og erfaret, er ikun en Begyndelse af „Mormonismen.“ Disse er mine tanker og Følelser om Værket i Almindelighed.

Som jeg fandt det i Lolland Conferencce, saaledes har jeg fundet det her. Enighed og god Forstaelse iblandt Brodrene af Præstedømmet og iblandt de Hellige i Almindelighed; og jeg er overbevist om, at de Alle vil gjøre det Bedste de kan, efter den Kundskab de har, naar det bliver dem lært og Præstedømmet formaar at fremsætte det i det rette lys og ved den rette Aanud.

Under mine Foredrag i den senere Tid har Aanden bestandigt ledet mig til det vigtige Punkt at indstørpe i de Hel-

liges Hjerter Vandens af deres hellige Religion, den rene „Mormoniisme,” i Modsetning til det aandløse gamle orthodore Babel, (den udartede Christenhed, med dens forskellige indbyrdes stri-dige Sekter og Partier) der ikke mere kan gjenkendes som det evige Evangelium, da det har tabt alle Kræfter og Velsignelser, og endog benægter dem som unsdsvendige.

Jeg har navnlig søgt at vise de Hellige at den sande Religion er ikke blot en theoretisk, men fornemmelig en praktisk Religion, som, rettelig opfattet, efter haanden vil gjøre sig gjældende baade i deres private og offentlige Liv; hvorfor jeg har formonet Familiefædrene, der staar som ansvarlige Hoveder for deres Familier, at indrette deres huuslige Liv og hele deres Fremfærd over eeuvestemmede med deres Religion, for at kunne leve i Nydelsen af dens Vand, hvilken — paaagtet — bærer Bidnesbyrd om sin egen Guddommelighed ved sin gjenoppreisende og helliggjrende Kraft, og udover en velsignelsesrig Indflydelse i deres Huse, Familiekredse, deres Personlighed og deres Omgivelser, idet, naar Hunsfaderen staar paa sin Plads og ærer den ved at opfylde sine Pligter og være et Lys og et Tempel, bliver han æret og agtet som Hovedet, som Præst og Patriark i sit eget Huns; og Gudsfrugt, Orden og Reenlighed, baade til Vand og Legeme, vil snart ud-mærke en saadan Familie som Guds Hellige.

Saaledes har jeg efter den Kundstab og Naade, Herren har givet mig, søgt at vise Enhver Nødvendigheden af at lægge en sikker Grundvold for deres nærværende og tilkommende Salighed og Opfhielse; thi jeg tænker det vil være forgjøves at haabe Salighed paa Andres Fortjenester og Lydig-

hed. Vel er Saligheden kjæbt os ved Christum, men det vil dog beroe paa, hvorledes Enhver bereder sig her i Kisted til at kunne anuamme den, efter at Veien er aabnet ved Frelsens Evangelium.

Jeg har ogsaa paamindet de Hellige om at efterkomme de Instrukser, som gives dem Sid tid efter anden i Stjernen, og i Særdeleshed om Nødvendigheden af at udøkke deres Hænder og hjælpe de Hellige i Bjergenes Dale med at opbygge Herrens Tempel; hvorfor jeg har gjort dem, som har Midler, opmærksomme paa, at de nu kan have Lejlighed til at afdige fra den gamle, ligesom til en fast Regel blevne Vane, ugentlig eller halvugentlig ikkun at yde 2 eller 4 Skilling, og derimod give et større Offer, efter deres Hjerters Tilstyndelse, til Templet, efter som det maa fuldføres og blive færdigt; og altsaa tiltrænger for Nærværende større Bidrag, end det — som auført — er bleven Vane at yde. Alt ihukomme det „Bedvarende Emigrationsfond,” har jeg heller ikke forsømt at lægge de Hellige paa Hjertet, da sammes Forøgelse er af stor Vigtighed og vil i en væsentlig Grad påskynde Guds Børns Indsamling — især de Fattiges — og tillige Rigets Opbyggelse.

Vi havde en meget god Conference her paa Bornholm, som varede i 2 Dage. Fuldkommen Fred og Enighed og en god Vand herskede. Tre Brødre blev ordinerede, hvoraf de to ikke før havde haft Præstedømmet, og En blev paalagt det større. Et Medlem blev døbt den 10de og fik Haandspaalgængelse den 12te, da vi nu en sand Glædes- og Forfristningsdag, idet vi feirede den 4de Årsdag af Kirkens Stiftelse her paa Bornholm, hvorved nogle Fremmede ogsaa var tilstede. „Festen bestod i at prædike Evangeliet, hvorefter vi nu Nadveren. Her-

rens Aland var rigeligen udgydt over os Alle; jeg følte mig sørdeles glad og velsignet i at være Vidnesbyrd om Evangeliet Sandhed, sammes Gjengivelse ved Engle-Sendelse tilligemed Præstedømmets Fuldmagt, Propheterne Josephs og Brighams guddommelige Mission osv. Jeg kan sige, at det er en sand Salighed at have Herrens Aland, som er Vidnesbyrdets Aland; og jeg haaber, at den vil vore og tilbage meer og meer iblandt os Alle!

Jeg vil nu slutte for denne Gang, og tegner mig som Deres ringe Broder og Medtjener i det evige Evangelium.

J. A. Ahmanson.

P. S. Angaaende Skrifterne og Bogagenterne, saa er Alt i Orden. Jeg har ansporet Brødrene af Præstedømmet og de Hellige i Almindelighed at udspredre dem og lade deres Lys flinne for deres Medmennesker, og jeg troer, at de vil gjøre deres Bedste.

J. A. Ah.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste August.

Vi vil herved henlede vores Læseres Ómærksomhed paa den i dette Nr. sluttede Tale af Eldste George A. Smith. Det er med Herrens Ejendere nn, som det var for dum; de taler ikke for at glimre eller blive beundrede af Verden, men de taler for at velære; derfor fremstiller de kjendte Omstændigheder, virkelige Tildragelser eller Kjendsgjerninger, for at Menneskene, idet de overveie det forskellige Udsald de paaberaabte Omstændigheder eller Kjendsgjerninger har faaet, kan undrage gavnlige Lærdomme deraf. Saaledes handlede Herren og Mesteren; han tog hverdagelige Kjendsgjerninger, hvori han indhyllede de moralste Læresætninger, og paa denne praktiske og letfattelige Maade fremstillede han det for Folket, som med Glæde annammede Lærdommene, fordi de kunde forstaae dem. Hans Tale var ikke som de Skriftkloges og Pharisæernes, og derfor udrettede han mere end disse, thi Folket forstod ikke dem, men vare, uagtet deres Lederes store Lærdom, som vildfarende Faar forinden Hyrde. Hans Ejendere fulgte deres Herres Fodspor og Erempe saavel i dette som i alt Undet, og de var heller ikke hindrede deri af den „falskeligen saakaldte Viisdom, der opblæser.“ Derfor er Herrens Ejenderes Tale simpel, klar, fattelig og nyttig til „Undervisning, til Lærdom, til Optugtelse i Retfærdighed;“ endskindt de af Verden ansees som nørde Mænd og Lægfolk, idet Verden ikke kan fatte den Aland, hvorfaf de taler, men dommer det at være Daarlighed, som er Guds Viisdom. Hvorledes kan Menneskene undfange Forstand uden ved Undervisning og Lærdom, og hvorledes kan denne begrundes uden ved egen og Andres Erfaring? Af denne Aarsag fremstiller Herrens Ejendere dette og hinnt, som er flest, denne og hin Erfaring, som er vunden, paa det at den, som vil tage ved Lærdom, kan profitere deraf. Saaledes i den paavegede Tale; i den er fremstillet med tydelige Træk hvad Kirken havde at kæmpe med i Begyndelsen, hvor vanskeligt det var for Præstedømmet og hvor megen Viisdom og Forsigtighed, der maatte anvendes for esterhaanden at faae Folket til at annamme Guds aabenbarede Sandheder, fordi de dengang besad saa lidet Viisdom og havde endnu ikke erhvervet den fornuftne Erfaring i Præbessernes Skole, hvilken de ofte forværrede ved deres Egenraadighed, Selvretfærdighed og Opsytslighed mod den eller dem, som Herren havde bestikket til deres Veiledning. Hvor Mange af dem

faldt ikke; Nogle fordi de manglede Taalmodighed og Udholdenhed i Trængselens Dage; Andre fordi de indbildte sig at være saa retfærdige og fuldkomne, at de ikke kunde eller burde taale at see Andres Skrøbeligheder, men formedelst Menneskenes Usuldkommensheder dømte Guds Sandhed at være Løgn; og efter Andre, fordi de ikke strax kunde satte eller forstaae Guds Abenbarelser, idet de ikke gav Herrens Land Tid til at oplyse dem, ja gjorde sig uoverdig til dens Paavirkning ved deres uformstige, overilede Forkastelse af det, som skulle tjene til deres evige Ophoierlse og Lyksalighed. Hvad blev nu Følgen af foranførte Kjendsgjerning? De, som faldt, gik tilbage til det samme Mørke, hvori de forhen var indhyllede, tabte Landen, der skulle veilede dem, og aflagte sig selv fra Evangeliets Velsignelser, der forjættede ikkun dem, som er trofaste til Enden!

Brodre og Søstre! lad derfor deres Tempel berige vor Erfaring, paa-
skynde os til Alervaagenhed og Bon, afferække os fra at forkaste Guds aabenbarede Sandheder, fordi vi ikke strax kan forstaae dem, eller fordi Nogle er usuldkomne og ikke kan annamme dem, og ikke dømme Jesu Christi Kirke at være falsk, fordi nogle uersyne og uprøvede Medlemmer forsømmer at kæmpe og fride Troens gode Strid og holde sig selv ubesnittede af Verden, men givende øster for Kristelserne vancere sig selv og det Samfund, hvori de er indlemmede; men de skal ikke bestaae uden Omvendelse, men den Retfærdige skal bestaae evindelig.

Tale

af Eldste George A. Smith, holdt i Tabernaklet d. 8. Mars 1855.

(Af Deseret News d. 4. April 1855.)

(Fortsat fra Side 309.)

Vi blev undervist om at toe hverandres Hødder, som et Bevis at vi havde haaret Vidueshyrd om Evangeliet Sandhed for Verden. Vi blev lært til at salve hverandres Hoveder med Olie i Herrens Navn, som en Salvelses Ordinance. Alle disse Ting skulle gjøres i deres Tid, Sted og Orden. Alt dette var klart og simpelt, dog faldt Nogle fra, fordi der ikke var mere af det, og Andre fordi der var for meget.

Om Aftenen, efter Indvielsen af Templet, modtog Hundrede af Brodrene Engles Betjening, saae Engles Lysglands og Personer og bar Vidueshyrd om det. De talte i nye Tungemaal, og havde en større Tilkjendegiven af Guds Magt, end den, som beskrives af Lucas, paa Viintsedagen. Dog faldt en stor Deel

af de Personer, som saae disse Abenbaringer, fra om saa klar, og nogle af dem om saa Uger. Om Herren ved den Lejlighed havde aabenbaret en eneste Sætning meer, eller gaact eet Skridt videre til at aabenbare Forloftelsens Lov mere fuldstændig, saa troer jeg at han vilde have stortet os alle overende. Tingen var, at han af den Grund ikke turde aabenbare os et eneste Princip mere, end han havde gjort, thi han havde prøvet gjentagne Gange at gjøre det. Han prøvede i Jerusalem; han prøvede længere tilbage for Syndfloden; han prøvede det i Mose Dage; og han havde prøvet fra Tid til anden at finde et Folk, hvem han kunde aabenbare Saliggjørelsens Lov, og han kunde aldrig fuldkommen fuldføre det; og han var bestemt paa denne Gang at være saa forsiktig,

og fremføre Principerne saa laugsomt, og aabenbare dem til Menneskenes Børn med saadan stor Varsomhed, at maafee ugle faa af dem kunde være i stand til at forstaae og ablyde. Thi Herren siger: „Mine Veie er ikke som Eders Veie, ei heller mine Tanker som Eders Tanker; thi faa meget hoiere som Himlene er end Jorden, saa er mine Veie end Eders Veie, og mine Tanker end Eders Tanker.“

I siger en Mand, for ErempeL, at han maa lade sig døbe til Syndernes Forladelse; da opstaar det Spørgsmaal: „Hvad Nutte er det til at dyppe et Menneske i Vand?“ I siger en Mand, at han skulde angre sine Syndere, omvende sig fra dem, ophøre at gjøre Ondt og lære at gjøre Godt, og Svaret er: „Hvad Grund er der for alt dette?“ Siig ham, at han skulde erholsde Haandspaalæggelse paa sit Hoved for Modtagelsen af den Helligaand, og han vil føle som en gammel Kone gjorde i England, den Tid jeg prædikede og døbte der. Hun kom og forlangte at blive døbt, og vi følgeligvis døbte hende. Naar Tiden kom at foretage Haandspaalæggelsen, begyndte jeg at confirmere en Flot af nye Disciple. Jeg havde lagt Mærke til at hun manglade Sæbe og Vand, Ting, som beviisligten var knapt om i hendes Huns. Naar jeg kom hen for at lægge mine Hænder paa hende, sagde hun: „Læg ikke Deres sidne Kabber paa mit Hoved.“ Tinget var, at hun havde modtaget saa meget af Saliggjørelsens Lov som hun kunde, og Loven om Haandspaalæggelse syntes saa naragtig for hende, at hun vilde ikke have noget at gjøre med den.

Dette tjener til at belyse den Uttring, at vore Veie er ikke som Herrens Veie, ei heller vore Tanker som hans. Heller ikke stemmer de Planer, som Herren har udømt til Menneskenes Bedste, overeens

med de Planer og Anstuelser, som Men- neskerne fatter til deres eget Bedste. Nu! dersom Herren havde anset det som Viisdom paa Begavelseus og den store Forsamlingsdag i Kirtland at komme frem og aabenbare for Menneskenes Børn de Kjendsgjerninger, som tydeligen er fremstillede i Bibelen, og havde sagt dem, at uden Beseglingens Lov kunde ingen Mand ophøies til en Throne i det celestiale Rige, det er, uden at han havde en Qvinde ved sin Side; og at ingen Qvinde kunde ophøies i den celestiale Verden, uden at hun blev ophoiet tilligemod Manden som hendes Hoved; at Manden er ikke uden Qvinden, ei heller Qvinden uden Manden i Herren; havde han aabenbaret denne simple Sætning, saa vilde En eller Anden have sprunget op og sagt: „Hvad! skal jeg have en Qvinde beseglet til mig for at blive salig, for at blive ophoiet til Throner, Herredommer og evig Tilvært?“ Ja! „Jeg troer ikke et Ord af det, jeg kan ikke understaae det, thi jeg agter aldrig at gifte mig, jeg troer ikke paa noget af denne taabelige Snak.“ Til samme Tid maafee nogen Anden kunde have Tro til at modtage det. Alter springer en Anden op: „Broder Joseph, jeg har haft to Hustruer i min Livstid, kan jeg ikke faae dem begge i Evigheden?“ „Nei!“ Om hau havde sagt ja, maafee vi alle vilde have faldt fra paa eengang.

Jeg vil oplyse dette endnu videre. Herren aabenbaredes os virkeligen et Prinzip der, og dette ene Prinzip var tilsyneladende saa simpelt og saa daarligt i deres Nine, at en stor Deel faldt fra for det samme, fordi det var saa modsat deres Begreber og Anstuelser. Det var dette, esterat Folket havde fastet den hele Dag, sendte de ud og fik Viin og Brød og velsignede samme og uddelelte det til Mængden, det vil sige, til den hele For-

samling af Brødrene, og de aad og drak og propheterede og var Vidnesbyrd, og vedblev at gjøre saaledes, indtil Nogle af Missouris Høiraad steg op paa Forhøsiningen og begyndte, ligesom den retsædige Noa gjorde, naar han opvaagtede fra sin Vin, at forbande deres Fjender. I har aldrig følt saadan en Rystelse gaae igjennem noget Huns eller Forsamling i Verden, som der gik gjenem hin. Der blev næsten et Oprør, fordi Mænd vilde staae op og forbande deres Fjender; endstedsnt de kunde vel erindre, at det er skrevet, at Noa forbandede sin egen Sønnesøn, og at Gud anerkendte denne Forbandelse i en saadan Udstrækning, at den Dag idag Missioner af hans Afskom er overgivet til vedvarende Trældom.

Mange Mennesker er taabelige nok til at troe, at de kan modsette sig Guds Magt, og kan befrie Chams Sonner fra hin Forbandelse, forend dens Eid er udrunden. Nogle af Brødrene ansaædet for bedst at falde fra, fordi Forbandsens Land var hos Mænd, som var bleven drevne fra Missouri ved Pøbelvold. Dog har ethvert Ord, som de propheterede, gaaet i Opfyldelse. De propheterede, at Venene af mange af hine Mordere skulle bleges paa Sletten, og at Fuglene skulle hække ud deres Vine og Rovdyr fortære deres Kjod. Mænd, som har draget over Mexicos, Californiens, Nebraskas og Kansas Sletterne har ofte seet Opfyldelsen af hin Propheti paa den forunderligste Maade. Vi har seet deres Navne paa Træer, paa Laagene af gamle Kofferter og paa Brætstykker; Navne paa Mænd, som jeg kjendte, og jeg vidste ligesaavel i Kirtland Templet hvad der vilde blive deres Skjæbne, som jeg nu veed det. Men det fristede os, nogle af os var grueligen fristede angaaende det. Herren turde ikke

da aabenbare noget Mere; han havde givet os alt hvad vi kunde synke; og Forfolgelsen rasede omkring os i en saadan Grad, at vi var nødt til at forlade vojt fjsjonne Tempel og flygte til Staten Missouri.

Der lod han os komme i en anden Sigte og sigtede os godt, og vi blev derpaa drevne fra Staten Missouri, efterladende Propheten og en heel Mængde af Brødrene i Fængsel. Tiden gik saaledes hen fra 1837 indtil 1843, da sluttede Herren, at Folket, som var bleven samlet siden Uddrivelsen fra Missouri, havde været bekendt med hans Riges Grund sætninger saa længe, at de maatte være bleven stærke nok til at modtage et aabenbaret Princip til fra ham.

Hvorpaa Propheten gaaer op paa Talerstolen og efter at have prædiket om enhver anden Ting i Verden han kunde tænke over, dreier Talen til sidst hen paa Saliggjørelsens Lov, og giver et blot Vinck om Beseglings Loven. Dette frembragte et saadant strækkeligt Oprør i Folleserne, at han var neppe halvsædlig med sit Middagsmaaltid, forend han etter maatte beträde Talerstolen og omprædike alt hvad han havde prædiket og overlade Folket at gjette sig til Tingens. Medens han saaledes prædikede, vendte han sig om til de Mænd, som sad paa Forhøsiningen, og som var de Mænd, der skulle have understøttet ham, for Erexempel vore gode gamle Præsidenter Marks, William og Wilson Law og Fader Cowles, og et Antal af andre Personer omkring Nanwoo, thi dette tildrog sig medens de Tolv var i de østlige Dele af de Forenede Stater, og sagde: „Dersom jeg skulle aabenbare de Ting, som Gud har aabenbaret for mig, dersom jeg skulle aabenbare for dette Folk de Lærdommie, som jeg veed er til deres Ophojselse, saa vilde disse Mænd udgyde mit Blod.“

Dette viser den Forbedring, som var stæet, det Fremstridt, som var gjort og det Lys, som var opnaaet. Han sagde ogsaa, at der var Mænd og Kvinder i den Forsamling, som indbildte sig, at de var næsten fuldkomne, men som vilde modsette sig og forkaste Ophoelsens Principer, og vilde aldrig tilfulde satte deres Feiltagelse indtil paa Øystandelsens Morgen. Jeg var der ikke og hørte ikke Talen, men der var Personer der, som kunde nedskrive to eller tre Ord af en Sætning, og jeg bekjender mig at være saavidt forstandig, at jeg kan gjette mig til Resten.

Bed at uddrage denne Kirkes Historie af Optegnelserne, gisres jeg bekjendt med Omstændigheder, og jeg kan ikke andet end see oplyst for det hele Folks Nine den faderlige Omhyggelighed, som Gud havde at iagttagte, naar han skulle aabenbare Ophoelsens Lov. Tilsidst aabenbare han saa meget deraf, at William Law, een af det første Præsidentstab, og een af de tilsyneladende helligste Mænd i Israel, blev opstræmt af Frygt for at Joseph skulle dræbe ham, og han kaldte hele Politiet for Byraadet og sit dem eedfæstede og krydsexaminerede for at udfinde om Joseph havde instrueret nogen af dem til at dræbe ham. Jeg sagde til nogle af Drengene den Gang, at han vidste han havde gjort en eller anden Ting, som han burde døe for, ellers vilde han ikke være saa bange for sine bedste Venner. Joseph sagde til Raadet og Politiet: „Jeg kunde leve, ligesom Es-sar kunde have levet, var det ikke for en hoire Haand, en Brutus,” og Rigtigheden af denne Uttring er paa det klareste bevist af William Laws Virksomhed i at tilveiebringe Prophetens Mord. De Mænd, som var i hans Skjød, som delte hans Fortrolighed, og som bekjendte sig at være hans varmeste og bedste

Venner, var dem, som forræderest udgjød hans Blod.

Hvorför? Fordi han havde aabenbaret endnu eet Princip af Saliggjørelsens Lov, nemlig: at „Manden er ikke uden Kvinden, ei heller er Kvinden uden Manden i Herren;“ at om en Mand git til den evige Verden uden at adlyde Beseglingens Lov, vilde han evindeligen forblive alene, evindeligen en Enker og kunde aldrig have noget Afskom; og om Kvinden indgik i den celestiale Verden uden at have efterkommet Beseglingens Lov, som anbetroedes af Frelseren til hans Apostle, vilde hun stedse forblive alene, og uden noget Afskom; og om en-ten Mand eller Kvinde skulle forkaste Principerne af hin Lov, vilde de evindeligen komme til at græde og sørge over, at de kunde have været ophoiede til en evindelig Forøgelse og et evigt Herredømme, men de vilde ikke have det.

Der gav sig en meget høi Grad af Skinhellighed tilkjende i denne Præsident William Laws Væsen, som stedse foruordede mig. Som Historieskriver har jeg lært at kjende eet eller to meget besynderlige Tilsælde.

I Året 1843 blev Joseph Smith arresteret to hundrede og halvtredindsstyve Mile fra Hjemmet; de Hellige solte en stor Angst for hans Sikkerhed; Hundreder af Personer drog ud fra Nauvoo og besatte alle Veiene imellem Mississippi og Illinois Floder, og Nogle satte ud med en Dampbaad med den Bestemmelse at undersøge enhver Baad paa Floderne, og angribe den, som havde ham ombord; og nogle af de hurtigste Marscher, som nogensinde har været nedskrevne, udskrtes ved den Lejlighed. Iblandt Andre drog William Law ud med et Parti; naar han mødte Joseph, stormede han hen til ham og tog ham i sine Arme, trakte ham til sit Hjerte og kyssede ham

i en halvhundrede eller hundrede Bidners Asyn. Han maa have elset ham forunderligt, thi omtrent en halv Time førend han modte Joseph, havde han faaet den Idee, at han var bleven bragt ombord paa en Dampbaad til Missouri og han var skæckelig opstort. Broder A. P. Rockwood eller John Butler kan sige Eder hvorledes han talte: „O! siger han, jeg vilde ikke for Alt i Verden at Joseph skulde føres til Missouri og dræbes, thi Ejendom vilde falde under den halve Verdi i Nanvoo.“ Saadan var Uttringen af en Mand, som, liig Indas, kunde kyss Propheten, medens der sandsynlig ikke var mange Maend i den hele Stad, som vilde have bekymret sig det mindste om al Verdens Ejendom, i Sammenligning med at frelse Josephs Liv.

Efter Prophetens Død tænkte Verden og Djævelen, at de havde endnu en gang tilintetgjort den Almægtiges Forsøg at aabenbare Ophoijelsens Lov, eftersom ikun en Deel af Arbeidet til Templets Opsærelse var da gjort. Njohederne udspredte sig overalt i de Forenede Stater, at Guvernøren i Illinois havde forræderst givet Statens Poste for Joseph Smiths Sikkerhed, og ligeledes hvor hæderlig Propheten havde handlet i enhver Ting under disse fristende Omstændigheder, da han vidste vel, at hans Død var hensigten, og Folket var virkeligen forarget over et saadant lavt Forræderi, idet de almindeligen udbrød: „hvor stammeligt! hvor skændigt!! at myrde ham saa trostløst!!! Men efter usiere Overbejelse er det en god Ting, at han er død.“

Efterhaanden opdagede Djævelen, at Broder Josephs Blod var ikke undgået førend Herren havde sagt: „Du har gjort nok, du kan hvile fra dit Arb eide.“ Han havde meddeelt Andre Præsteds mets Kundstab; og Gud opreste en an-

den Mand til at være en Prophet for Israel, til at være en Præsident, en Regent og en Lærer. Jeg hørte engang en Person sige: „Ak! jeg ønskede at Broder Brigham var ligesaa god en Mand som Joseph.“ Lad mig sige Eder, Brodre, at om Broder Brigham var den mindste Smule bedre Mand end han er, kunde han ikke blive iblandt os, han maatte forlade os; han er just saa god en Mand, som vi for Nærværende er værdig at have i vor Midte. Herren har af Barmhjertighed med os givet os en stor Prophet og en viis Regent i Israel, at vi kan udvide vores Kræfter, Indsyndelse og Viisdom under hans Bestyrelse til at berede os for Uabenbaringen af Ophoijelsens Lov, hvilken har været lovet saa længe.

Vi tog sat paa Arbeidet i Nanvoo og fuldstendte Templet, og havde ikke saa snart faaet det færdig, førend vi maatte forlade det til at blive brændt af vores Fiender; og de tænkte da, at om vi ikun blev drevne ud i Drøgen, vilde vores Ejelder blive saa store, at vi alle maatte omkomme, og det vilde blive Enden paa Sagen. Djævelen tilveiebragte visseligen et nyt Behandlingsystem; efter at de havde frarøvet os enhver Ting vi havde, og drevet os fra alle Livets Behageligheder og Hornødenheder ud i Drøgen, begyndte han at anvende det System paa os, „at overlade os til os selv,“ under den Forudsætning, at vi vilde dø hen af os selv. De begyndte dette under glimrende Udsigter, da vi havde Intet at æde, Intet at klæde os med, ikke en Regndraabe til at vaude Jorden, og en Drøgen rundt om os, om hvis tilsyneladende Frugtbarhed I kan dømme, naar Bjergbeboerne sagde, at de vilde give eet ti-sinde Dollars for den første Buschel Hvede eller Mais, som blev avlet i Danlen. Medens de overlod os til os selv

fandt en betydelig Forandring Sted; men det var haardt at lade os i Fred saenge, de maatte leilighedsvis give os et Puf, at vi kunde vide, at de endnu var ilive.

Medens de lod os være i Fred, blev Evangeliet indsort paa Sandwich Verne og i Danmark, og har begyndt at udgyde dets Velsignelser i Sverrig, Norge, Italien, Frankrig, Tyskland, Schweiz, Afrika, Australien, Malta, Gibraltar, Kriim og Ostindien, og spredet sig over hele Verden ti Gange hurtigere end nogensinde. Alt dette kommer af „at de overlod os til os selv.“ Jeg veed ikke, om de maakee gjør den Slutning, at det var bedst at give os endnu et Slag. Om de gjør det, vil det netop blive, som det var med Manden, som ikke synes om Sennepsplanten i sin Have, hvilken vorte op og blev stor og fuld af Kro. Eieren saae, at den var gaaet i Kro i Haven, og blev stækkelig vred paa Gartneren, og greb fat paa Hatten, og slog Stikkerne istykker i sin Bredte og spredte Frost over hele Haven. Det er Maaden, hvorpaa vores Hænder har virket hele Tiden, saa de kan ligesaa godt følge det System „at lade os være i Fred,“ som noget andet. Joseph propheteede, at om de vilde lade os være i Fred, vilde vi udspredt Evangeliet over hele Verden; og om de ikke vil lade os være i Fred, vilde vi udspredt det alligevel, ikun lidt hurtigere.

Men tilbage til min Text: „O Jerusalem! Jerusalem! du som dræber Profpheterne og stener dem, som er sendte til dig, hvor ofte vilde jeg ikke forsamlet dine Børn, ligesom en Høne forsamler sine Kyllinger under sine Winger, men I vilde ikke.“ Lad mig sige Eder, mine Venner, at Grundvolden til et andet Tempel er lagt, og at det selvsamme Diblik, som den første Steen blev lagt, begyndte Djævelen at vase igjen; og om

dette Folk vil være forenedt, vil de være inst det Folk, som vil „lære Herrens Veie,“ og Herren vil aabenbare Ting for dem, som har været ssjulte fra denne Verdens Grundvold blev lagt. Vi finder os her — ikke af vor egen Willie, men knunge dertil af vores Hænder — midt iblandt Bjergenes Toppe, omtrent en engelst Mil ophojet over den christne Verden, omgivne af høje Bjerge, hvis Toppe er brække med evig Sne; og vi finder ogsaa Opsynsdelingen af Prophe-tien, at mange Folk af alle Nationer siger: „Kom, lad os gaae op til Herrens Bjerg, til Jacobs Guds Huns, og han vil lære os om sine Veie og vi vil vandre paa hans Stier.“

Vi er her, og Herren har besluttet, dersom han kan fuldføre det, hvis vi vil lade ham gjøre det, at aabenbare for os Ophoiersens Love. Han har bestemt sig til at gjøre dette Folk til „Konger og Præster for Gud og sin Fader;“ at give dem Ophoiersens Nøgler til Forløsning for dem selv og for deres Afsodsde tilbage til den Tid, naar Pagten blev brndt. Om dette Folk vil være hans Prophets og Apostles Love og Forfærtter under-danne og hørige, og adlyde de Lærdomme, som er dem givne, samt holde sig rene, saa vil han aabenbare for dem alle hine Velsignelser, og vil ikke sige til os, som han sagde til Jerusalem, „hvor ofte vilde jeg forsamlet Eder, men I vilde ikke.“ Dersom vi vil være ydmige og lytte til den Høiestes Alabenbaringer, erindrende „at hans Veie er ikke som vores Veie, og hans Tanker som vores Tanker; thi saa meget høiere som Himmelene er end Jordens, saa meget høiere er hans Veie end vores Veie, og hans Tanker end vores Tanker;“ hvis vi vil er-indre dette og handle derefter, saa er vi paa Veien til at erholde hine Magtens Nøgler, og drage Nutte af dem; det vil

sige, vi er lige paa den store Bomvei til Ophoelse.

Jeg erindrer en lille Fortælling, som jeg hørte Joseph meddele en sekterist Præst, som han havde prædiket nogle af Evangeliets første Grundsetninger for; Præsten erkendte, at Lærdommene var noigtigen overeensstemmende med det Nye Testamente, men gav et Slags frømt Suk fra sig og sagde: „Jeg frygter at der er noget Forkeert paa Bunden af det.” Joseph svarede: „Jeg føler for en stor Deel som den ærlige Irlander gjorde, som landede i Amerika, og gav sig til at gaae ind i Landet for at see, hvorledes det saae ud. Som han vandrede henad Beien, traf han en meget from Præst af Methodisternes Orden, som kom hen ved Siden af Irlanderen, og idet han tænkte, at han maatte sige Noget om Religion udbrød, som han sad i sin tojhulede Gig: „Patrick har du gjort Fred med din Gud?” „O Sir!

paa Tro og Ere, vi har aldrig havt nogen Udstaaelse.” Dette Svar forserdede Præsten, og idet han gav en overnaturlig Stunnen fra sig, sagde han: „Du er fortapt, fortapt!” Paa „min Tro, Sir! hvorledes kan jeg blive tabt midt paa den store Bomvei?” Jeg siger Eder, vi er midt paa den „store Bomvei,” og om vi vedbliver paa den, er Ophoelsens Møgle med os, og Guds store Værk vil udfolde for dette Folk Ting, som har været fjulste fra Verdens Grundvold lagdes. Lad os blive som Heret i Pottemagerens Hænder, og bestrebe os for af al Magt at opbygge dette Værk, og der vil ikke siges om os, som der sagdes om Jerusalem: „O Jerusalem! Jerusalem! hvor ofte vilde jeg forsamlet Eder, men I vilde ikke!”

Maa Herren velsigne Eder, og dyriggjøre os til at fuldbyrde og udføre hans store og hellige Hensigter, er min Bon i Jesu Christi Navn, Amen!

Indbetalt til Contoiret.

J. P. Folkman	6 Adl.	„ Mk. „ Sk.
A. P. Trane	17 —	— — —
<hr/>		
Summa	23 —	— — —

Indhold.

Side.	Side.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat) 321.	Redaktionens Bemærkn.
Brev fra Eldste J. A. Ahmannson 327.	Tale af Eldste G. A. Smith (sluttet) 330.

paa „Skandinaviens Stjerne” udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.